

om der der dog ikke muligvis kunde ligge Noget i, hvad det ærede Medlem har fremført. Saavidt jeg erindrer, begyndte det ærede Medlem med at fremsføre et latinſt Ordſprog — om han overſatte det, kan jeg ikke huſte — ſom Beviſ for, at de første Ord i Adreſſen ikke ere rigtige, nemlig at Miniſteriet Frijs afgik ſom en Følge af en Afſtemning her i Folkethinget. Imidlertid ere vi jo nu ſaa heldige at have Tidenden for ikke ſaa lang Tid tilbage, der giver tilſtrækkelig Dplyſning derom — jeg mener Tidenden for Samlingen 1869—70 —, og vi have ſaaledes de paagjældende Mænds egne Ord at holde os til, ſaa at det jo vil viſe ſig, enten man har Ret med ſine latinſke Ordſprog eller uden dem, naar man gjennemgaar diſſe Forhandlinger. Den ærede Ordſfører, det ærede Medlem for Storehøddinge (Scavenius), ſluttede ſit Foredrag ved den eneſte Behandling af Finantſloven med følgende Ord: „Dg jeg ſkal kun nu til Slutningen lægge Dem paa Sinde, at ved nu at kaſte Miniſteriet, begiver man ſig ud paa det vilde Hav, thi Ingen veed, hvor vi komme hen, og det er en Illuſion, naar man mener, at den Majoritet, ſom nu har Sandſynlighed for at kunne ſætte ſin Villie igjennem, vil ſaae nogen ſærdeles Indflydſe paa den nye Regjerings Dannelſe.“ For ham var det aldeles klart, at Miniſteriet kaſtedes ſom en Følge af Afſtemningen her i Folkethinget, og naar det flere Gange blev ſagt, at Miniſteriet var træd og alligevel vilde være gaaet, ſaa var det jo Noget, der ikke blev udtalt fra Miniſteriets Side (Modſigelſe). Ja, jeg har gjennemgaaet Forhandlingerne, og den ærede Ordſfører betonedet netop den gang ſtærkt, at man ingen Grund havde til at tro det. Men hvad bedre er, vi have jo Miniſteriets egne Ord for, at det forholder ſig ſaaledes. Jeg ſkal blot henviſe til en lille Udtalelſe af den høitærede Konſeilspreſident, Ove Frijs. Han ſagde nemlig ſaaledes: „Det er af mig baade mundtlig og ſkriftlig ved Henvendelſe til Finantſubvalget udtalt, at Sagens Stilling er den, at de Spørgſmaal, der foreligge, fra Regjerings Standpunkt betragtede, ere af ſaa principiel og formel Betydning, at den, naar den deri er i Uoverensſtemmelſe med Folkethinget, er overbeviſt om; at der ikke kan finde nogen nyttig Samarbejden Sted.“ Han gjentog det atter og atter, og dog kommer man her med latinſke Ordſprog, der gaa ud paa, at det ikke forholder ſig ſaaledes (Afbrydſe); ja, men jeg antager, at Ordſproget indeholder dette, at man ſyndigt vil udtale, at det ikke forholder ſig ſaaledes. Jeg tror altsaa, at Adreſſen i det Stykke udtaler fuld Sandhed; ſkulde der behøves flere Beviſer, kunne ærede Medlemmer ſelv gjennemlæſe Tidenden. Dele Forhandlingen ſiger udtrykkeligt, at Miniſteriet Frijs veg iſølge en Afſtemning. Den næſte Sætning, der blev anket ſaa haardt over, er den, at det hedder i Adreſſen: Uden at lade ſin gode

Villie paavirke af, at allerede Sammenſætningen af Miniſteriet Holſtein uundgaaelig maatte ſvække det i Adreſſen udtalte Haab, giſ Thinget roligt til ſin Gjerning, reiſte ikke Modſtand mod noget Forſlag osv. Han har ſagt, at det kun ſimpelthen var en Pligt, man der gjorde, og at det ikke var Noget at roſe ſig ſelv for. Jeg kommer til at redegjøre min Opfattelſe af diſſe Ord og Grunden, hvorfor jeg mener, at de ere fuldt berettigede. Det foregaaende Miniſterium, nemlig Miniſteriet Frijs, havde jo ganſke viſt ikke ubetydelige Fortjenelſter af Lovgivningsarbejdet. Der var fremkommet — det behøver jeg ikke at gjentage — og der blev gjennemført betydelige Lovarbejder under dette Miniſterium. Jeg hører ikke til den Retning, der ſtaar paa dette Miniſteriums Side, men ikke deſtomindre anerkjender jeg, at betydelige Lovarbejder ere fremkomne og gjennemførte under det, og deſuden vil jeg udtale, at ſelve Miniſteriet næſten var større i ſit Fald end i ſit Liv. — Den Miniſter — han var Medlem af dette Miniſterium —, der har udtalt, forekommer det mig, næſten de ſandſte Ord, jeg har hørt af nogen Miniſter i denne Forſamling, var Emil Koſenørn, daværende Kultusminiſter. Dgſaa han hævdede, at en Miniſter ikke kunde viſe ſit Fædeland nogen større Tjenelſte end den at gaa, naar han ikke ſøgte ſig i Uoverensſtemmelſe med Folkethinget, det var, ſagde han, den største Tjenelſte, en Miniſter kunde beviſe Land og Folk, og han tilføiede: Mine Herrer, De ville have Magten, men vide De, hvornaar De ſkulde have den og naar? De hør have den? Dan en ſaſt, offentlig Mening, et beſtent Flertal, der ikke ſamles i Dag forat adſkilles i Morgen, men et Flertal, ſom ſtaar og kan og vil Noget, ſom kan beſtaa, da have De Magten og da hør De have den. Det var gyldne Ord af en Miniſter, og det var i mine Tanker noget af det Sandſte, der er blevet ſagt. — Det var ganſke viſt ikke med ublandede Følelſer, at jeg ſaae paa det efterfølgende Miniſterium. Jeg ſkal yderligere begrunde, hvorfor mine Følelſer vare blandede. Der var nemlig optaget den Mand deri, ſom den Gang, det Drſtedſke Miniſterium var gaaet af i 1854, ſkaffede os en Forfatning, der i mine Tanker ikke var bedre end Forfatningen af 26de Juli 1854, en Forfatning, der ſkaffede Bureaumatiet Magten. Men, mine Herrer, det er mig ligegyldigt, enten Godſeierne eller Bureaumatiet have Magten, og jeg vil ſige: Sællere de første (Berg: Sællere de ſidſte). Nei, deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem; eg ſiger ikke: Sællere de ſidſte. Han ſkaffede os en Forfatning, der var i Stand til at umuliggjøre en parlamentariſk Regjering, ſaalænge den beſtod, nemlig Forfatningsloven af 2den Oktober 1855. Jeg ſkal ikke dvæle ved den udenlandſke Politik; thi det vide vi Alle, at den har været ſkjæbneſvanger og ulykkebringende; Enhver kan have ſine Tanker om diſſe Forhold, og jeg ſkal